

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1861-10-14)

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "BREV TIL: Krieger, Andreas Frederik FRA: Heiberg, Johanne Luise (1861-10-14)", i *Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)*, Gyldendalske Boghandel Nordisk Forlag, s. 56. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001990098-001-shoot-L0019900980010055.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Johanne Luise Heiberg og Andreas Frederik Krieger (1. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kjøbenhavn, d. 14. Oct. 1861.

... At C. Petersen i mange Aar har været Lærer i en Skole, veed jeg.² Han var hos mig forleden, men det vil ikke ret gaae mere med os to. Han er forlegen, og jeg kommer til, imod min Villie, at sige mangt et Ord, som forøger Forlegenheden. Han er som en Plante, forgroet og trænger til at beskjæres, dog det maa Vorherre om. — Marstrand har været her og beklager fremdeles, at jeg ikke fulgte hans Plan. Imidlertid roeste han det Hele og meente, at det vilde blive meget smukt, naar jeg kun havde mere Sol. Herholdt og Frohne, sagde han, kjælede ret for den hele Bygning og udførte Arbeidet med Kjærlighed. Han var ganske rørt over at see mine tre Smaa og syntes saa godt om deres Munterhed og Frimodighed. Jeg kan dog saa godt lide den Marstrand, uagtet jeg nok kunde ønske en noget lysere Tonart i hans Caracteer. Hans Melancholie streifer lidt hen imod det ærgerlige, og det maa Melancholien ikke. Men jeg holder af ham og seer ham altid med Glæde. ...

I Dag sagde Krigsraad Aagesen til mig, at alle i Huuset³ her skulde flytte til Foraaret, dog han veed aldrig ret Be-skeed. Meldahl⁴ skal have med Ombygningen her at gjøre, hvilket ikke er heldig for mig, thi han er vist saa vred paa mig, som han kan blive. Forfærdeligt var det at flytte to Gange, dog vil jeg haabe paa min Lykkestjerne, den maa forhindre dette; hos Fenger⁵ og lignende Herrer møder mine Ønsker vist ingen Sympatie, uagtet jeg synes, det vilde være barbarisk, hvis det lader sig forhindre. ... Nu har jeg da talt med Frue Elers, den forhenværende Jomfru, der bragte mig til Theatret.⁰ Det var en net lille Kone, der talte dannet og fornuftigt. Hun var rørt over at see mig igjen og fandt, at Nationen burde s. 57give hende en Præmie for hendes Gang til Hoftheatret med mig. Hendes Fornuft bestod dog ikke blot i denne Yttring. Hun har i de 36 Aar stadig fulgt min Gang herhjemme og vidste god Besked. Hun bliver nu her i Vinter og glæder sig til at see mig spille; giid Forventningen maa svare Regning. Hun fortalte mig meget interessant om Rusland og Polen. Hun er en lille mærkelig energisk Person, der ganske paa egen Haand har banet sig Vei i Verden. Ved at see et Menneske igjen, som man forlængst troede var død og borte, har man en Følelse, som om man gjorde et Resøg i den anden Verden. Det var mig ganske forunderligt at see hende igjen. Jeg kunde dog godt mindes hendes Træk.

d. 15. Aften.

... Tak for alt det smukke og gode, De skriver om Deres Forstaaen af mit Væsen, men husk paa, engang i Tiden, at jeg ofte har udtalt for Dem, at De i Sandhed overvurderer mig i meer end een Retning, siig da Dem selv: hun sagde mig det, men jeg troede det ikke dengang. Det er svært at kjende andre men endnu sværere at kjende sig selv, og jeg siger ikke, som Goethe, „detskalogsaa Vorherrebevare mig fo r,“ uagtet man vel kunde frygte for et saadant Kjendskab til Runds.

Nu er De altsaa i Paris! Ogsaa der vilde jeg gjerne engang igjen hen. De vil faae Ristori¹ og mange Andre at se, som vil lære Dem, at vi stakkels Indesiddere i et lille Land ere smaa. Jeg er ikke skinsyg, jeg betragter dem ikke som mine Rivalinder. Jeg kan vel undertiden udtrykke mig lidt ubeskedent om mig selv, men det er kun i Forhold til det endnu ringere herhjemme. Skal jeg endnu i nogle Aar udøve denne forhexede Kunst, da trænger jeg ogsaa i den Henseende til at modtage nye Indtryk fra Andre end dem, der bydes mig i Hjemmet af mine Kunstfæller. Giid jeg kunde være fjorten Dage i Paris! Paa Mandag skal Oehlenschlägers Statue afsløres.² Martensen holder Talen. Det er, Gud skee Lov, kun Herrer, som bliver indbudne, ikke fordi jeg frygtede en Indbydelse, men kom Damer med, kunde der vel være dem, der vilde gjøre mig det til en Pligt at indfinde mig.

Jeg har det fremdeles i alle Henseender bedre, siden s. 58jeg atter sidder paa det gode Qvæsthuis. Jeg glæder mig nu til, at jeg snart atter skal lave Salep, og det paa en af mig ny opfunden Sammensætning, til min, af store Indtryk berigede hjemvendende Reisende. Vand kan De faae her, men intet Springvand. Viin, men ingen Druer. Skyer, men ingen Bjerge. Kirker, men ingen tomme. Paladser, men ingen Ruiner. Æsler, men ingen fiirbenede. Men saa husk paa, at mange Venner og Frænder ville glæde sig ved Deres Hjemkomst, og at jeg i det mindste tør svare for een Veninde. ...

Saa vidt mig er bekjendt, har Bjørnson ikke indleveret noget nyt Arbeide. Kong Sverre er nok i Grunden ikke antaget endnu. Hauch vakler i Beslutningen.¹